

[Overgaard Nielsen.]

Domstolen i fællesmarkedet, der skal afgøre, om dette er rigtigt. Jeg er f. eks. personlig overbevist om, at det nordiske arbejdsmarked, toldfriheden og samarbejdet på en række andre områder vil være i strid med fællesmarkedets hele hensigt og karakter, og ingen nok så velvillige fortolkninger eller direkte bortforklaringer kan efter min mening ændre meningen i Ministerrådets svar. Det nordiske samarbejde vil være forbi, hvis Danmark kommer ind i fællesmarkedet.

Man har flere gange omtalt den finske statsministers udtalelse i tv, og det er blevet tilbagevist, at den har nogen betydning. Den finske statsminister gentog denne udtalelse den 7. december, og ingen skal bilde mig ind, at tv-udtalelsen og gentagelsen ikke er sket i forståelse med finske politikere og Finlands præsident. Men man har bare en mærkelig fornemmelse af, at fortalerne for dansk medlemskab synes, at den finske statsminister har trådt i deres cirkler, og at de ligefrem er irriterede over de muligheder for et fortsat og udvidet nordisk samarbejde, som disse udtalelser er udtryk for. Det er måske, fordi de slet ikke tror på disse muligheder, og så kan man jo sige, at så vil det selvfølgelig ikke være så godt, hvis befolkningen får den idé, at der slet ikke eksisterer nogen europæisk nødvendighed. Tænk, om nogen fandt ud af, at der var andre muligheder og bedre løsninger.

Danmark vil heller ikke i fremtiden kunne føre en selvstændig økonomisk og social politik, for, som Ministerrådets formand udtrykte det, skal denne politik skabes inden for rammen af den fælles politik, som er udarbejdet og vil blive udarbejdet på fællesskabsplan“.

Danmark vil ikke i fremtiden kunne føre en selvstændig udenrigs- og sikkerhedspolitik, for selv om det endnu ikke kan siges, inden for hvilken institutionel ramme det politiske samarbejde vil udvikle sig, står det dog fast, at målet er at skabe en politisk enhed, at dette Europa skal tale med én stemme. Som Ministerrådet udtrykte det:

„Muligheden for at kunne regne med alle — medlemslande og kandidatlande — når det gælder den stadige udvikling af den fælles politik og for fremskridt i det politiske arbejde, uanset hvilken form det til sin tid endelig vil antage, er afgørende for et posi-

tivt resultat af den europæiske opgave, som Fællesskabet forbliver ubrydelig trofast over for.“

Men der er altså stadig nogle, der siger, at vi skal være medlem af dette fællesskab, der drives efter en velstandsfilosofi og ikke efter en velfærdsfilosofi. Det er, som om tilhængerne har sat kikkerten for det blinde øje for ikke at se de lange perspektiver og taget klap for det andet for ikke at se de nære. Man har ladet sig føre med af en strøm af talemåder, som syntes aldeles uimodståelig; men inderst inde tror jeg ikke, man stoler på, at strømmen går i den rigtige retning. Man håber, det fører til noget godt, og man trøster sig selv, hinanden og os med, at det nok ikke er så slemt, som det undertiden ser ud til.

Hvorfor gør man nu det? Hvorfor tegner man et så ensidigt lyst billede af dette fællesskab, der selvfølgelig har både lyse og mørke sider — og flest mørke efter min bedømmelse? Er det af hensyn til befolkningen? Er det et historisk hensyn til folket? Ja, det tror jeg virkelig, det er. Jeg tror, at netop dette hensyn har været afgørende for mange politikere. De tror, det vil være til bedste for befolkningen, og mange af dem har store og forståelige visioner om samarbejde over grænserne, om international forståelse og afspænding og fred. Ubevidst har de skudt virkeligheden til side og ser ikke, at deres tro efterhånden er uden indhold, og at det er de hårde forretningsmæssige realiteter, der her er tale om.

Det er rigtigt, at det kan koste noget at stå udenfor, det er der ingen grund til at lægge skjul på. Men nogen katastrofe bliver det i hvert fald ikke. Hr. Stetter var næsten ved at få os til at briste i gråd, da han talte om 1930ernes arbejdsløshed. Men man glemmer at fortælle os, at det også vil koste noget at gå ind i dette fællesmarked. Økonomisk vil det koste noget, og politisk vil det koste alt det, vi i mange årtier har villet med vores eget samfund.

Men fortalerne for dansk medlemskab klamrer sig til deres tro på velstandsvælsignelserne. De klamrer sig til hinandens tro, og de tror at vide, hvad de andre tror, men inderst inde er de fleste af dem vist fulde af tvivl. Når statsministeren forleden i dette høje ting sagde, at det næste bliver at få flertal ved folkeafstemningen, og at det nok